

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/257/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4315215518
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Pogranová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4315215518.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Pogranovej a sudcov JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a JUDr. Vladimíra Novotného v právnej veci žalobcu: Y. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX, P. pri E., zastúpený: JUDr. Andrej Cifra, advokát, so sídlom J. Kráľa 5/A, Lučenec, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s., so sídlom Bratislava, Mlynské nivy 1, IČO: 31 320 155 zastúpený: Beňo & partners advokátska kancelária s.r.o., Nám. Svätého Egídia 40/93, Poprad, IČO: 44 250 029, o zaplatenie 300,08 eur istiny s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 6C/625/2015-92 zo dňa 27.02.2017, jednohlasne taktó

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorého nároku rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd prvej inštancie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Levice ako súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobu žalobcu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 52 ods.1 až 4, § 451 ods.1,2, § 456 veta prvá, § 107 ods.1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a), b), § 3 ods.1,2, § 4 ods.1, 2, 3 zákona č.258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy tým, že žaloba žalobcu nebola dôvodne podaná. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 31.08.2015 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 300,08 eur s prísl. z titulu bezdôvodného obohatenia, ktoré mu vzniklo z absolútne neplatnej úverovej zmluvy č. 2049634 zo dňa 15.06.2007. Žalovaný sa k žalobe vyjadril písomne dňa 09.09.2016, navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť majúci za to, že úverová zmluva bola uzavretá platne. Na pojednávaní dňa 27.02.2017 žalovaný vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že dňa 15.06.2007 uzatvoril žalovaný ako veriteľ so žalobcom ako dlžníkom zmluvu o poskytnutí rýchlej pôžičky č. 2049634 (ďalej len zmluva), na základe ktorej sa zaviazal poskytnúť žalobcovi ako fyzickej osobe úver vo výške 15 000 Sk (497,91 eur), ktorý sa žalobca zaviazal vrátiť žalovanému v rámci 42 mesačných splátok po 579 Sk (19,22 eur), celkom 807,24 eur. Žalobca uhradil v období od 04.07.2007 do 10.10.2012 celkovú sumu 877,46 eur. V mesiacoch júl 2007 až január 2010 pravidelné mesačné splátky v celkovej sume 557,38 eur (29 splátok po 19,22 eur) a dve jednorazové úhrady - dňa 13.05.2011 v sume 50 eur a dňa 10.10.2012 v sume 270,08 eur. Žalobca predmetnú zmluvu považuje za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí podľa § 4 ods. 2 písm. a) a g) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, teda žalovaný mal nárok len na vrátenie ním reálne poskytnutých finančných prostriedkov

v sume 497,91 eur. V presahujúcej sume sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil a je povinný bezdôvodné obohatenie vydať, pričom žalobca si uplatňuje len zaplatenie úhrady vykonanej dňa 10.10.2012 v sume 270,08 eur a z úhrady vykonanej dňa 13.05.2011 len sumu 30 eur. O skutočnosti, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu, sa žalobca dozvedel v priebehu mesiaca júl 2015 od svojho právneho zástupcu. Súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalovaným bol súd povinný sa ňou zaoberať. Premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia je upravená v § 107 Občianskeho zákonníka, v ktorom je zakotvená kombinovaná premlčacia doba, t. j. subjektívna a objektívna premlčacia doba, ktoré začínajú, plynú a končia nezávisle na sebe. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby v trvaní dvoch rokov je rozhodujúce, kedy sa oprávnený (žalobca) skutočne dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia na jej úkor a subjekte (žalovaný), ktorý sa bezdôvodne obohatil. Rozhodujúci je teda subjektívny moment, kedy sa žalobca o svojom práve skutočne mohol a musel dozvedieť. Pre začiatok plynutia trojročnej premlčacej doby (v prípade neúmyselne získaného bezdôvodného obohatenia), resp. desaťročnej premlčacej doby (v prípade úmyselne získaného bezdôvodného obohatenia) je rozhodný deň, kedy došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Podľa prehľadu splátok žalobca uhradil žalovanému poslednú splátku dňa 10.10.2012 a predposlednú dňa 13.05.2011 (pričom žalobca si uplatňuje vrátenie týchto úhrad). Je nepochybné, že už týmto dňom boli žalobcovi známe všetky skutkové okolnosti potrebné na podanie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia, teda komu a v akej výške plnil. Názor žalobcu, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť až od času, keď sa túto skutočnosť dozvedel od právneho zástupcu, súd nepovažuje za správny, nakoľko je založený len subjektívnej vedomosti žalobcu o právnej kvalifikácii nároku ako o bezdôvodnom obohatení a nemá právne relevantný význam pre začiatok plynutia premlčacej doby. V tejto súvislosti súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/67/11 a tiež názor Krajského súdu v Nitre vysloveného v obdobnej právnej veci vedenej pod sp. zn. 6Co/562/2015. Subjektívna premlčacia doba pri poslednej splátke tak začala plynúť dňom 10.10.2012, pričom posledný deň 2-ročnej subjektívnej doby tak pripadol na 10.10.2014. Žalobca svoj nárok na zaplatenie žalovanej sumy uplatnil na súde až 31.08.2015, t. j. po uplynutí tejto doby. Keďže žalovaný v konaní relevantným spôsobom vzniesol námietku premlčania, v danej veci nemožno žalobcovi premlčané právo priznať. S poukazom na ustanovenia Podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP nakoľko mal žalovaný vo veci úspech, súd mu priznal nárok na náhradu trov v plnom rozsahu, pričom o konkrétnej výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a vyhovel žalobe žalobcu, alternatívne ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odvolaní uviedol, že podáva odvolanie s poukazom na odvolací dôvod v uvedený v ustanovení § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Uviedol, že pokiaľ súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, rozhodnutie súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení otázky premlčania nároku žalobcu, keď konštatoval jeho premlčanie v dôsledku uplynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby v kombinácii so vznesenou námietkou premlčania zo strany žalovaného. Súd prvej inštancie síce správne skonštatoval, že subjektívna a objektívna premlčacia doba začínajú, plynú a končia nezávisle od seba, neskôr však v rozpore s tým, nepochopiteľne stotožnil povahu objektívnej a subjektívnej premlčacej doby bez toho, aby mal k tomu logický a odôvodnený základ. Súd prvej inštancie stavia svoje závery na nesprávnych úvahách o tom, že už dňom vykonania jednotlivých úrad žalobcu v prospech žalovaného bez právneho dôvodu, boli žalobcovi známe všetky skutkové okolnosti potrebné na podanie žaloby a vydanie bezdôvodného obohatenia, preto ani jeho závery neobstoja. S poukazom na ustanovenie § 107 ods. 2 OZ uviedol, že pre začiatok behu subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná, nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie a kto ho získal. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia bezdôvodného obohatenia, t. j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 67/2011. Pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 OZ je potrebné vychádzať z preukázanej, skutočnej, nie teda len predpokladanej vedomosti oprávneného o tom, že na jeho úkor došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Ustanovenie § 107 ods. 1 OZ nemá touto vedomosťou na mysli znalosť právnej kvalifikácie, ale iba

skutkových okolností, z ktorých možno vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 15.06.2010 sp. zn. 21Cdo 3433/2008 a 21Cdo 3434/2008). Za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 1 OZ treba považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosti už skôr (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 145/2004). Inak povedané, pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná, preukázaná, nielen predpokladaná vedomosť oprávneného. Citované rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, resp. Najvyššieho súdu Českej republiky sa v otázke premlčania pri posudzovaní plynutia subjektívnej premlčacej doby stotožňujú na niekoľkých kľúčových záveroch, a to 1. počiatok plynutia objektívnej premlčacej doby a subjektívnej premlčacej doby vychádzajú z rozdielnych predpokladov. V určitom špecifickom prípade nevylučuje, že obidve premlčacie doby môžu začať plynúť aj ten istý deň. Čo však vytyka súdu prvej inštancie je to, že stanovil počiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby totožne s dobou objektívnou, čím neodôvodnene potrel základný rozdiel medzi nimi. 2. Pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je potrebné vychádzať z preukázanej, skutočnej, nie predpokladanej vedomosti oprávneného o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Posudzovať začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na základe predpokladov je právne neúnosné, pričom to súd prvej inštancie urobil, keď posúdil túto otázku na podklade svojho subjektívneho názoru, ktorý mimochodom sám súd vytkol žalobcovi. Podľa názoru žalobcu je kľúčové to, kedy sa oprávnený skutočne dozvedel a nie kedy sa mohol a musel dozvedieť, pretože v každom prípade musia byť tieto okolnosti preukázané. Ak sa teda aj súd prvej inštancie domnieval, že nárok žalobcu je premlčaný, mal toto preukázať s poukazom na konkrétnu okolnosť, ktorá by osvedčila danosť zákonných predpokladov a nie svoj názor odôvodňovať len nesprávnymi domnienkami o tom, že už v čase jednotlivých úhrad boli žalobcovi známe všetky skutkové okolnosti potrebné na podanie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia. S arbitrárnym a skutkovo ničím nepodloženým posúdením otázky premlčania zo strany súdu prvej inštancie zásadne nesúhlasí. 3. Keďže je dôležité skutočné, preukázané „dozvedenie sa“ o predpokladoch plynutia subjektívnej premlčacej doby, bez relevancie ostáva to, že sa o týchto okolnostiach mohol oprávnený dozvedieť už skôr. 4. Pod vedomosťou rozhodujúcich okolností vyžadujúcich sa pre počiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby nemožno chápať znalosť právnej kvalifikácie, ale skutkových okolností. V danej veci bolo zo strany žalobcu v žalobe konštatované, že o skutočnosti, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu sa dozvedel žalobca v priebehu mesiaca júl 2015 od svojho právneho zástupcu. V tom čase sa žalobca dozvedel o právnej kvalifikácii nároku ako o bezdôvodnom obohatí, avšak čo je dôležitejšie je povedať, že až v tom čase zároveň s vedomosťou o právnej kvalifikácii nároku nadobudol žalobca vedomosť o skutkových okolnostiach na podanie žaloby, teda že hradil žalobcovi viac ako mal. Nie je vylúčené, aby sa niekto súčasne v tom istom čase dozvedel o skutkových okolnostiach, pre ktoré môže žalovať na súde svoj nárok a súčasne sa dozvedel o právnej kvalifikácii svojho nároku. Stanovenie počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby žalobcom preto plne vyhovuje zneniam vyššie citovaných rozhodnutí. Záverom uvádzal, že súd prvej inštancie pri posúdení otázky premlčania nároku žalobcu túto otázku nesprávne právne posúdil, pričom ničím nepreukázal, že žalobca sa dozvedel o rozhodujúcich okolnostiach v deň, kedy zároveň vykonal úhrady v prospech žalovaného bez právneho dôvodu. Posúdenie otázky premlčania je posúdením právnej otázky, ktorá je tiež predmetom dokazovania. S poukazom na uzatvorenie zmluvy o poskytnutí rýchlej pôžičky zo dňa 15.06.2017 a na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z. zastáva názor, že v predmetnej zmluve absentuje akékoľvek dojednanie o úrokoch a poplatkoch za poskytnutie spotrebiteľského úveru. Predmetná zmluva o úvere v jej vlastnom texte údaj RPMN, ani akékoľvek dojednanie o úrokoch a poplatkoch za poskytnutie úveru neobsahuje. Žalovaný v zmluve o pôžičke len nepriamo odkazuje, že výška RPMN je v podmienkach tvoriacich neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Mal za to, že dôležité údaje musí obsahovať priamo zmluva o pôžičke vo vlastnom texte, pričom majú byť uvedené zrozumiteľne a dostatočne prehľadne. S poukazom na časť zmluvy o pôžičke označenej ako „VII. Klient“ uviedol, že obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách nesmú slúžiť k tomu, aby dodávateľ do nich ukryl dôležité dojednania, o ktorých je predpoklad, že uniknú pozornosti spotrebiteľa. Poukázal v tejto súvislosti na Nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3512/2011 zo dňa 11.11.2013. Ústavný súd vo svojom náleze odkazuje na zásadu poctivosti v spotrebiteľskom práve, ktorá sa mimo iného vyznačuje tým, že text spotrebiteľskej zmluvy má byť pre priemerného čitateľa dostatočne čitateľný, prehľadný a logicky usporiadaný. Tiež konštatuje, že samotný podpis pod tzv. včleňovaciu klauzulu pre uplatnenie obchodných podmienok sám o sebe nepostačuje, ale je potrebné, aby bol zároveň naplnený i druhý predpoklad, a to známosť obchodných podmienok,

či ich priloženie. Dôkazné bremeno preukázania naplnenia uvedených predpokladov pritom spočíva na osobe, ktorá sa ustanovení obchodných podmienok dovoľáva. Nebolo účelom zákona, aby spotrebiteľ pri oboznamovaní sa so zmluvou o spotrebiteľskom úvere musel doslova hľadať pre väčšinu spotrebiteľov zásadne dôležité údaje. Nad rámec argumentácie o bezúročnosti úveru poukázal aj na neplatnosť právneho úkonu zmluvy o pôžičke z dôvodu nedostatku jej písomnej formy. Poukázal na žiadosť o poskytnutie rýchlej pôžičky, ktorú považoval za návrh na uzatvorenie zmluvy a poukázal na zmluvu o pôžičke, ktorá mala byť prijatím návrhu. Oproti žiadosti o poskytnutie rýchlej pôžičky však zmluva o pôžičke obsahuje údaje o výške splátky, ktorý v žiadosti o poskytnutie rýchlej pôžičky nenachádza. Návrh na uzatvorenie zmluvy a prijatie návrhu sa teda obsahovo nestretli, v dôsledku čoho považuje zmluvu o pôžičke za nový návrh so zmeneným obsahom, ktorý však už v písomnej forme žalobcom akceptovaný nebol, teda nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy.

3. Žalovaný sa vyjadril k podanému odvolaniu žalobcu. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal mu trovy odvolacieho konania. Uviedol, že žalobca v odvolaní, tak ako aj v žalobe uviedol, že o tom, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil, dozvedel údajne v priebehu mesiaca júl 2015, kedy mu o tom povedali jeho známi. Viazť začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na obdobie mesiaca júl 2015 je neprípustné, nakoľko tento termín je absolútne neurčitý. Viazť začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na to, že sa žalobca údajne „až v tomto čase, zároveň s vedomosťou o právnej kvalifikácii nadobudol vedomosť o skutkových okolnostiach na podanie žaloby“ je tiež absolútne neprípustné. Sám žalobca v podanom odvolaní uvádza, že „pod vedomosťou rozhodujúcich okolností vyžadujúcich sa pre počiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby nemožno chápať znalosť právnej kvalifikácie, ale skutkových okolností“. V danom, ani v žiadnom inom prípade však nadobudnutie vedomosti o existencii právneho inštitútu bezdôvodného obohatenia nie je zistenie skutkového stavu. Skutkovou okolnosťou od ktorej sa odvíja plynutie subjektívnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia je zaplatenie splátok úveru žalovanému. Už vtedy žalobca vedel o osobe, ktorá sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila, teda, že žalovaný mu poskytol finančné prostriedky na základe predmetnej zmluvy. Tiež mal k dispozícii údaje o skutočnostiach rozhodujúcich pre vyčíslenie výšky bezdôvodného obohatenia. Žalobca mal na posúdenie jeho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia všetky informácie už odo dňa uzavretia zmluvy, resp. odo dňa zaplatenia jednotlivých splátok úveru. V žiadnom prípade nie je skutkovou okolnosťou, od ktorej sa odvíja plynutie subjektívnej premlčacej lehoty, informovanie sa žalobcu o existencii právneho inštitútu bezdôvodného obohatenia. Poukázal na skutočnosť, že v nadväznosti na dikciu § 103 OZ sa každá splátka spotrebiteľského úveru považuje za samostatný peňažný dlh, ktorý sa v zmysle § 103 OZ samostatne premlčuje odo dňa zročnosti každej jednotlivéj splátky samostatne. „Pokiaľ márne uplynie aspoň jedna z uvedených premlčacích dôb, buď subjektívna alebo objektívna a druhou stranou je vznesená námietka premlčania, nie je možné oprávnenému právo na vydanie bezdôvodného obohatenia priznať.“ Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 26Cdo 785/2011 (pri totožnej úprave ako v Slovenskej republike). Poukázal i na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 67/2011 a ďalej uviedol, že citovaná judikatúra začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty jednoznačne objektivizuje vedomosťou o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodit' bezdôvodné obohatenie. To kedy žalobca tvrdí, že si vec nechal právne posúdiť, relevantné byť nemôže, pretože žalovaný v tomto prípade nemá žiadnu obranu a začiatok plynutia premlčacej lehoty by závisel iba od tvrdenia žalobcu, ktoré je nepreukázateľné. Zároveň by sa v takomto prípade súd mohol zaoberať otázkou, prečo si žalobca nenechal právne posúdenie vykonať skôr.

4. Žalobca sa vyjadril k podanému vyjadreniu žalovaného. Uviedol, že žalobca sa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil, dozvedel v priebehu mesiaca júl 2015 po porade so svojim právnym zástupcom. Ak vychádza z postulátu, že oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, potom musí byť obsahom takejto vedomosti aj poznanie, že plní inému bezdôvodne (teda že na jeho strane existuje nárok). Aj keď je irelevantné to, kedy sa oprávnený dozvedel, ako svoj nárok vyplývajúci zo skutkových okolností možno právne kvalifikovať, na druhej strane bude stále relevantným to, či oprávnený vedel, že nejaký nárok vôbec má. Ak by malo byť rozhodujúcim iba poznanie skutkových okolností, bez skutočnej vedomosti oprávneného o tom, že plní inému bezdôvodne, išlo by o vylúčenie najpodstatnejšej subjektívnej premlčacej doby, a to jej subjektívnej stránky. Subjektívna premlčacia doba v prípade, že by jej plynutie malo byť podmienené iba vedomosťou o skutkových okolnostiach bez poznania toho, že na plnenie nie

je právny dôvod, by bola v každom prípade stotožnená s dobou objektívnou. V danej veci sa žalobca voči žalovanému domáha vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré žalovaný získal v jednej z jeho skutkových podstát- plnením bez právneho dôvodu (argumentácia o bezúročnosti úveru), resp. plnením z neplatného právneho úkonu (argumentácia o absolútnej neplatnosti zmluvy z dôvodu nerešpektovania základných princípov pri uzatváraní zmlúv v súvislosti s návrhom na uzavretie zmluvy a prijatím takého návrhu). Ak je bezdôvodným obohatením majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, resp. plnením z neplatného právneho úkonu, tak je zrejmé, že oprávneným pri bezdôvodnom obohatení je ten, kto plnil. Oprávnený z bezdôvodného obohatenia vždy vie kedy, čo a komu plnil. Aplikujúc logiku žalovaného znamenalo by to, že oprávnený by vždy uskutočneným plnením vedel o skutkových okolnostiach a teda pri tejto skutkovej podstate bezdôvodného obohatenia by vždy musela začať plynúť subjektívna premlčacia doba súčasne s dobou objektívnou a neexistoval by prípad, kedy by podľa tejto logiky začala subjektívna premlčacia doba plynúť neskôr ako doba objektívna. S týmto názorom, najmä s poukazom na nežiaduci následok nesúhlasí. Má za to, že základným predpokladom pre možnosť podania žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia na súd je samotná vedomosť o tom, že k bezdôvodnému obohateniu vôbec došlo. Oddeliť vedomosť o bezdôvodnom obohatení od znalosti právnych predpisov preto v týchto intenciách a v tomto konkrétnom prípade možné nie je. Uvádza, že v prejednávanej veci sa žalobca o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedel až v čase tesne pred podaním žaloby na súd, v mesiaci júl 2015. Do toho momentu nevedel, ani sa od neho nemohlo rozumne očakávať, či by mal vedieť o tom, že plnil inému bezdôvodne. Dal do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6M Cdo 9/2012 zo dňa 16.01.2013. Žalobca plnil žalovanému kontinuálne, nepretržite, bez vedomostí o tom, že žalovaný na prijaté úhrady nemá nárok. Ak by mal mať žalobca už v čase, kedy vykonával jednotlivé úhrady v prospech žalovaného vedomosť o tom, že platiť nemusí, tak by logicky tieto úhrady nere realizoval.

5. Žalovaný sa vyjadril k podanému vyjadreniu žalobcu. Uviedol, že zotrváva na argumentácii vo svojich písomných vyjadreniach a na názore, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne.

6. Podľa § 470 ods.1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Podľa § 470 ods.2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

8. Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (CSP), ktorý zákon zrušil OSP a ustanovil, že platí aj pre (dovtedy) začaté konania (princíp okamžitej aplikovateľnosti), keď účinky úkonov dovtedy učinенých podľa OSP zostávajú zachované.

9. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej aj ako „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou stranou v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, prejednal odvolania bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) za splnenie povinnosti ustanovenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Podľa § 387 ods.2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa v danej právnej veci žalobou zo dňa 31.08.2015 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 300,08 eur s prísl. z titulu bezdôvodného obohatenia. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 15.06.2007 uzatvoril žalovaný s žalobcom zmluvu o poskytnutí rýchlej pôžičky č. 2049634, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi peňažné prostriedky vo výške 15 000

Sk (497,91 eur). Žalobca predmetnú zmluvu považoval za bezúročnú a bez poplatkov s poukazom na absenciu obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. a) a g), ods.5 zákona č. č.258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy, keď v zmluve súčasne absentuje aj akékoľvek dojednanie o úrokoch a poplatkoch za poskytnutie spotrebiteľského úveru. Žalobca uhradil žalovanému sumu 877,46 eur a to v období od 04.07.2007 do 10.10.2012, konkrétne v mesiacoch júl 2007 až január 2010 v pravidelných mesačných splátkach sumu 557,38 eur (29 splátok po 19,22 eur) a dve jednorazové úhrady - dňa 13.05.2011 sumu 50 eur a dňa 10.10.2012 sumu 270,08 eur. Žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil sumou 379,55 eur. Žalobca si v konaní uplatnil nárok na vydanie bezdôvodné obohatenie vo výške 300,08 eur, ktorá suma pozostáva z úhrady zo dňa 10.10.2012 vo výške 270,08 eur a z úhrady zo dňa 13.05.2011 vo výške 30 eur. Žalobca tvrdil, že o skutočnosti, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu, sa dozvedel v priebehu mesiaca júl 2015 od svojho právneho zástupcu. Žalovaný sa písomne vyjadril k žalobe a navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť namietajúc, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňa všetky náležitosti podľa ustanovenia § 4 zákona č. č.258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy,. Žalobca sa následne písomne vyjadril k vyjadreniu žalovaného a zotrval na svojich skutkových tvrdeniach. Na pojednávaní dňa 27.02.2017 žalobca zotrval na svojich skutkových tvrdeniach a žalovaný navrhol žalobu zamietnuť ako nedôvodnú, zároveň namietal premlčanie uplatneného právneho nároku s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/67/2011.

13. Žalobca podal odvolanie voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie z dôvodu uvedeného v ustanovení § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

14. Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia. Tento odvolací dôvod je naplnený v prípade, keď na zistený skutkový stav súd - neaplikoval príslušnú právnu normu, t.j. úplne opomenul aplikovať príslušnú právnu normu, - aplikoval nesprávnu právnu normu, t.j. namiesto príslušnej právnej normy aplikoval normu inú, - obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo - správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

15. Súd prvej inštancie v danej právnej veci v otázke právneho posúdenia veci v spornej otázke (premlčania uplatneného právneho nároku z titulu bezdôvodného obohatenia) zaujal právny názor s poukazom na ustanovenie § 107 ods.1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby (§ 107 Občianskeho zákonníka) v trvaní dvoch rokov je rozhodujúce, kedy sa žalobca skutočne dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho úkor a subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil. Rozhodujúci je teda subjektívny moment, kedy sa žalobca o svojom práve skutočne mohol a musel dozvedieť. Pre začiatok plynutia trojročnej premlčacej doby (v prípade neúmyselne získaného bezdôvodného obohatenia), resp. desaťročnej premlčacej doby (v prípade úmyselne získaného bezdôvodného obohatenia) je rozhodný deň, kedy došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Žalobca uhradil žalovanému poslednú splátku dňa 10.10.2012 a predposlednú dňa 13.05.2011 (žalobca si uplatňuje vrátenie týchto úhrad).Súd prvej inštancie dospel k záveru, že už týmto dňom boli žalobcovi známe všetky skutkové okolnosti potrebné na podanie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia, teda komu a v akej výške plnil. Názor žalobcu, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť až od času, keď sa túto skutočnosť dozvedel od právneho zástupcu, súd nepovažoval za správny, nakoľko je založený len subjektívnej vedomosti žalobcu o právnej kvalifikácii nároku ako o bezdôvodnom obohatení a nemá právne relevantný význam pre začiatok plynutia premlčacej doby. Subjektívna premlčacia doba pri poslednej splátke tak začala plynúť dňom 10.10.2012, pričom posledný deň 2-ročnej subjektívnej doby tak pripadol na 10.10.2014. Žalobca svoj nárok na zaplatenie žalovanej sumy uplatnil na súde až 31.08.2015, t.j. po uplynutí tejto doby. Keďže žalovaný v konaní relevantným spôsobom vzniesol námietku premlčania, v danej veci nemožno žalobcovi premlčané právo priznať. Súd prvej inštancie v tomto právnom posúdení poukázal na i na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/67/11 a Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6Co/562/2015. Subjektívna premlčacia doba pri poslednej splátke tak začala plynúť dňom 10.10.2012, pričom posledný deň 2-ročnej subjektívnej doby tak pripadol na 10.10.2014.

16. Podľa § 100 ods.1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

17. Premlčanie je uplynutie času ustanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, aby sa právo bolo vykonalo, v dôsledku čoho povinný subjekt môže čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania. Použitie námietky premlčania má za následok zánik nároku patriaceho k obsahu práva, teda zánik jeho súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Námietku premlčania môže povinný subjekt uplatniť v ktoromkoľvek štádiu konania až do právoplatného skončenia veci. Vznesenie námietky premlčania po márnom uplynutí premlčacej doby má tie právne dôsledky, že súd oprávnenej osobe premlčané subjektívne občianske právo nemôže priznať, lebo vznesením námietky premlčania dlžníkom došlo k zániku nároku a súd musí žalobu veriteľa, ktorou sa tohto premlčaného práva domáha, zamietnuť. Uplatnením námietky premlčania na súde prestáva byť subjektívne právo vynúiteľné.

18. Podľa § 107 ods.1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

19. Podľa § 107 ods.2 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

20. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia je právom majetkovým a preto sa premlčuje podľa ustanovenia § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia sa teda môže premlčať tak v subjektívnej dobe (§ 107 ods. 1), ako aj v objektívnej dobe (§ 107 ods. 2). Ak sa povinný subjekt premlčania dovoľá, nemožno oprávnenému právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia priznať, ak márne uplynula aspoň jedna z uvedených lehôt. Začiatok plynutia premlčacích dôb je určený okamihom, keď došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Ide o okamih splnenia všetkých predpokladov občianskoprávnej zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Aby bolo možné hovoriť o premlčaní práva, musí toto právo najskôr vzniknúť. Subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr, než objektívne premlčacie doby. O tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, sa totiž oprávnený nemôže dozvedieť skôr, než bezdôvodné obohatenie vôbec vzniklo. Preto ani subjektívna lehota nemôže začať plynúť skôr, než vznikne právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého sa týka. O tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, sa oprávnený dozvie vtedy, keď pozná skutkové okolnosti, z ktorých možno usudzovať na získanie bezdôvodného obohatenia na jeho úkor, a to aspoň v takej výške (objektívne vyčíslenej v peniazoch), že právo na jeho vydanie možno dôvodne uplatniť na súde. Rozhoduje skutočná, nie predpokladaná znalosť okolností uvedených v ustanovení § 107 ods. 1.

21. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohatenej, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto jeho nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. (Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 67/2011).

22. Podľa § 451 ods.1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

23. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

24. Podľa § 4 ods.2 písm. a) zákona č.258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii (v znení neskorších predpisov, v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy) zmluva o

spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť,

25. Podľa § 4 ods.2 písm. g) zákona č.258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii (v znení neskorších predpisov, v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy) zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí 6) obsahuje najmä ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov,

26. Podľa § 4 ods. 4 zákona č.258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii (v znení neskorších predpisov, v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy) pri nesplnení podmienok podľa odsekov 2 a 3 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

- a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo
- b) dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

27. Podľa § 4 ods. 5 zákona č.258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii (v znení neskorších predpisov, v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy) od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

28. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku a odvolací súd sa zároveň v celom rozsahu stotožňuje aj s právnymi závermi súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nevidel dôvody, pre ktoré by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť.

29. Odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetnú zmluvu o úvere uzavretú medzi stranami sporu je potrebné posudzovať podľa vyššie citovaného zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii (v znení neskorších predpisov, v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy) a § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Žalobca ako fyzická osoba vystupoval v danom právnom vzťahu ako spotrebiteľ a žalovaný vystupoval ako dodávateľ, keď žalobcovi bol poskytnutý úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Predmetná úverová zmluva nebola individuálne dojednaná, keďže bola vyhotovená na formulári s obsahom a zmluvnými podmienkami vopred pripravenými bez možnosti žalobcu ako spotrebiteľa ovplyvniť, meniť ich obsah a žalovaný v spore nepreukázal opak. Predmetnú zmluvu o úvere je potrebné posúdiť aj z hľadiska ďalších právnych predpisov upravujúcich spotrebiteľské zmluvy, nie len v kontexte zákona o spotrebiteľských úveroch, ale aj § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody je potrebné predmetnú zmluvu v zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka považovať za zmluvu spotrebiteľskú. Keďže zmluvou o úvere sa žalovaný ako dodávateľ zaviazal poskytnúť žalobcovi ako spotrebiteľovi dočasne peňažné prostriedky vo forme úveru a žalobca ako spotrebiteľ sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky zvýšené o príslušný poplatok vrátiť, ide o spotrebiteľský vzťah. Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. definitívne normatívne vyriešila (doplnením § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka), že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva a uvedené ustanovenie sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené aj pred účinnosťou uvedenej novely Občianskeho zákonníka. Z vyššie uvedených podstatných dôvodov je preto možné sa stotožniť so záverom súdu prvej inštancie, ako aj s právnym názorom žalobcu, že predmetná zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou.

30. Odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že pokiaľ si žalobca v konaní uplatnil právny nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia dôvodiac tým, že predmetnú zmluvu o úvere ako spotrebiteľskú zmluvu pre absenciu obligatórnych náležitostí (§ 4 ods.2 písm. a), g) zákona č.258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii, v znení neskorších predpisov, v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy, považuje za bezúročnú a bez poplatkov a vzhľadom na výšku poskytnutého úveru zo strany žalovaného žalobcovi a výšku úhrad žalobcu titulom predmetného úveru žalovanému, vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie vo výške 300,08 eur podľa ustanovenia § 451 ods.1, 2 Občianskeho zákonníka, ktoré žalovaný získal plnením bez právneho dôvodu, keď žalovaný nemal právny nárok titulom predmetnej spotrebiteľskej zmluvy od žalobcu na úhradu úrokov a poplatkov, preto je žalovaný povinný ho vydať žalobcovi, na úkor ktorého sa bezdôvodne obohatil, za stavu, že žalovaný dôvodne namietal v konaní premlčanie uplatneného právneho nároku, vznesením námietky premlčania žalovaným došlo k zániku nároku žalobca a súd musel žalobu žalobcu, ktorou sa tento premlčaného práva domáhal, zamietnuť. Odvolací súd na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie uvádza, že pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia Občiansky zákonník stanovuje kombinovanú premlčaciu dobu subjektívnu a objektívnu. Tieto premlčacie doby začínajú, plynú a končia nezávisle od seba. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a objektívna premlčacia doba je trojročná, resp. desaťročná. Pokiaľ márne uplynula aspoň jedna z týchto premlčacích dôb a je vznesená námietka premlčania, nemožno právo na vydanie bezdôvodného obohatenia priznať. Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 67/2011 pri posudzovaní otázky začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby vychádza z ustálenej súdnej praxe, že pre jej začiatok je rozhodujúci okamih, kedy sa oprávnený v danom konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal, že pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie také okolnosti, ktoré sú relevantné pre uplatnenie jeho práva na súde. Z obsahu spisu v danej právnej veci vyplýva, že žalobca uhradil žalovanú istinu na účet žalovaného tak, že sumu 270,08 uhradil dňa 10.10.2012 a sumu 30 eur dňa 13.05.2011 (ktorá skutočnosť nebola medzi stranami sporná). Podľa názoru odvolacieho súdu týmto dňom začala žalobcovi plynúť i dvojročná subjektívna premlčacia doba v zmysle § 107 ods. 1 OZ. Pokiaľ žalobca od počiatku plnil bez právneho dôvodu, už v tomto okamihu boli žalobcovi známe všetky skutkové okolnosti potrebné na podanie žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia, teda komu plnil a v akej výške. Názor žalobcu prezentovaný v odvolaní, že subjektívna premlčacia doba mu začala plynúť v júli 2015, posúdil odvolací súd za nesprávny, keďže je založený na vedomosti žalobcu o právnej kvalifikácii nároku ako o bezdôvodnom obohatení, ktorá okolnosť pri skúmaní začiatku plynutia tejto premlčacej doby je bez právneho významu. V danej právnej veci potom žalobca svoj nárok na zaplatenie žalovanej istiny uplatnil na súde po uplynutí tejto doby. Keďže žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie právne relevantným spôsobom vzniesol námietku premlčania, odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že za daného preukázaného skutkového stavu nebolo možné žalobcovi premlčané právo priznať.

31. Pokiaľ žalobca (až) v podanom odvolaní namietal neplatnosť právneho úkonu z dôvodu nedostatku jej písomnej formy dôvodiac tým, že oproti žiadosti o poskytnutie rýchlej pôžičky zmluva o pôžičke obsahuje údaj o výške splátky, ktorý v žiadosti o poskytnutie rýchlej pôžičky nenachádza, teda návrh na uzatvorenie zmluvy a prijatie návrhu sa obsahovo nestretli, v dôsledku čoho považuje zmluvu o pôžičke za nový návrh so zmeneným obsahom, ktorý však už v písomnej forme žalobcom akceptovaný nebol, teda nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy, táto odvolacia argumentácia žalobcu v podobe nových skutočností (novota), ktorú žalobca ako procesný útok neuplatnil pred súdom prvej inštancie je neprípustná s poukazom na ustanovenie § 366 ods.1 CSP, keď žalobca netvrdil a nebolo preukázané splnenie podmienok prípustnosti novoty v zmysle ustanovenia § 366 ods.2 CSP.

32. Odvolací súd dodáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Odvolací súd v danej právnej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní v danej právnej veci riadil vyššie

uvedenými zásadami právneho štátu. Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutie súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. Prihliadajúc na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozsudku v zmysle § 220 CSP a preto ho možno považovať z pohľadu vyššie uvedeného za preskúmateľné v takej miere, že nedošlo k porušeniu práva strán sporu na spravodlivý proces, keď súd prvej inštancie dal odpoveď na tie otázky nastolené sporovými stranami, ktoré mali pre vec podstatný význam, ktorá odpoveď dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby súd zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu, teda obsahuje stručné a jasné objasnenie skutkového a právneho základu súdneho rozhodnutia, teda odôvodnenie dáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

33. Odvolací súd s poukazom na odvolacie dôvody odvolateľa v podanom odvolaní ďalej dospel k záveru, že súd prvej inštancie vyhodnotil všetky vykonané dôkazy jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti, prihliadol na všetko, čo vyšlo v konaní najavo v súlade s ustanoveniami § 191 CSP. Odvolací dospel k záveru, že v danej právnej veci doposiaľ vykonaným dokazovaním boli preukázané rozhodujúce skutočnosti, súd rozhodol na základe zisteného skutkového stavu veci, keď je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 185 ods.1 CSP rozhoduje o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná a ktoré nie.

34. Z vyššie uvedených podstatných dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP.

35. O trovách odvolacieho konania strán sporu odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods.1 CSP a § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

36. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).